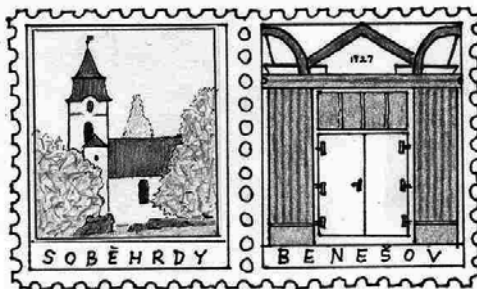

ČÍSLO 90 (1/2017)

Březen 2017

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

ÚVODNÍK

➤ Velikonoce – svátky proti strachu

Chtěla bych se nejdříve podělit o jeden zážitek. Mám nového psa, štěně. Paní chovatelce, od které štěně mám, jsem slíbila, že s ním budu alespoň občas chodit na výstavy. Minulý týden mě pozvala na „Klubovou výstavu“. Nevím, co přesně ten pojem znamená, ale prý je to výstava, která se koná jednou za rok a je dost důležitá. Výstava se bude konat v Nadějkově, což je blízko Sedlec-Prčice. Nechci se výstavám věnovat nijak intenzivně, ale když už jsem to slíbila, tak alespoň jednou jít musím. A ještě k tomu je to kousek od nás. Když jsem se ale podívala do kalendáře, s údivem jsem zjistila, že výstava se koná v Neděli Velikonoční. A ještě k tomu dopoledne. Tak si říkám: „To nejsou mezi majiteli psů žádní praktikující křesťané? Nikdo, kdo by si uvědomil, že jde o největší křesťanský svátek? Nikdo, kdo by vnímal toto poselství evangelia, které je v dnešní době velmi aktuální?“

Vždyť žijeme době, kdy ve světě okolo nás vládne mnoho nejrůznějších obav a strachu. Jsme zaplavováni zprávami o hrůzách, které probíhají na nejrůznějších místech světa. Máme strach ze sociální nezajištěnosti, z nezaměstnanosti, z nemocí, z utrpení, ze smrti. Je ohrožena příroda, je ohroženo stvoření. Takové pocity člověka mohou ochromit, zbavit ho radosti ze života a doslova svázat ruce, jež by mě-

ly svobodně budovat lepší svět a vytvářet pokojné společenství.

A do těchto pocitů zní Ježíšova slova, která pronesl po svém vzkříšení: „Nebojte se!“ (Mt 28,10a). Tato slova potřebujeme dnes možná více, než kdy jindy. Jsou nutná k tomu, aby zesílila jistota, že existuje ten, kdo drží v rukou osudy tohoto pomíjivého světa, kdo má v rukou klíče od smrti i od života. Ten, který nás svou smrtí vykoupil z otroctví hříchu a smrti. Ježíš Kristus ale nezůstal mrtv, třetího dne vstal z hrobu a prolomil brány smrti. Ježíš byl vzkříšen. Není mrtvý, žije. Nepatří minulosti, ale je přítomný dnes a tady. A patří mu budoucnost. Ano, on je budoucností našich osobních životů i celých dějin. Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z kterého by člověk musel mít strach. Kristus, který vstal z mrtvých, stále provází životem každého z nás. Jen on se může zaručit za slova: „Nebojte se!“ To je naděje a největší poselství radosti, které kdy můžeme zaslechnout.

Pavla Janděčková

KÁZÁNÍ

2Kor 4,7:

My máme poklad v hliněných nádobách

My **máme** poklad v hliněných nádobách

My máme **poklad** v hliněných nádobách

My máme poklad **v hliněných nádobách**

Přátelé,

je zajímavé, jak důraz dokáže měnit smysl slov a vět. Většina úvah a kázání, které jsem na tento oddíl z bible slyšel, se soustředila na závěr této věty, na ony hliněné nádoby. A bylo to jistě v pořádku. Pojďme však dnes zkusit něco jiného. Pojďme zkusit posouvat důraz ve větě z jednoho slova na druhé, tak, jako bychom posouvali reflektor po scéně od jednoho konce k druhému.

Mimochodem, všimli jste si, jak důležité v divadle je osvětlení? Jak důležité je, která část scény je osvětlená a která je ve tmě? Myslím, že podobně je to i s námi. Často si to uvědomím, když jednám s přáteli nebo partnery ze Spojených států. Ono nezáleží jenom na tom, co prožíváme, ale především na tom, jak to prožíváme. Jaký svým prožitkům přikládáme význam. Co je důležité a co

není. Hledáme ve věcech spíš to dobré a nadějně, nebo to špatné? Musím se přiznat, že mne občas Američané dráždí tím, jak vidí všechno pozitivně. Všechno je v jejich očích „perfect“ a „cool“ a „great“ a „excellent“. Občas mne napadá, má-li čeština vůbec tolik kladných přídavných jmen. Možná ano: vynikající, skvělý, výborný, znamenitý, prvotřídní, parádní, „hustý“. My je však příliš nepoužíváme, vidíte. Málokdy řekneme, že se nám daří znamenitě, skvěle nebo prvotřídně. My v české kotlině se spíš máme blbě, furt stejně nebo čím dál tím hůř. Když je to opravdu dobré, tak se máme „nic moc“. A přitom, možná byste tomu nevěřili, si žijeme mnohem lépe než mnozí Američané. No a nesrovnatelně lépe než lidé na Ukrajině, v Zambii nebo v Kambodži. Žijeme si lépe, ale často se cítíme hůř, protože tomu hůř říkáme. Ono na slovech záleží. Na tom světlometu záleží – posvítí si na to dobré, nebo na to špatné? Bude měřítkem našeho života, co všechno můžeme dělat? Co všechno svedeme, co nám působí radost? Nebo bude měřítkem našeho žití to, co nemůžeme, na co všechno nedosáhneme?

Pojďme zkusit posouvat reflektor nad textem dnešního kázání. A začneme hned u prvního slova, které české texty bible často vynechávají: „**My** máme poklad v hliněných nádobách.“ My. Ano, jde o nás. Není na koho se vymlouvat. Není na koho co svádět. Jsme to my. Záleží na nás. Ne ti druzí, ne ti nahoře. My. My jsme ti, kterým Pán Bůh svěřil podivuhodný poklad. A my ho můžeme vzít a zakopat. Ukrýt tak, že ho nikdy nikdo nenajde. A pak můžeme fňukat, jak jsme chudí. A nebo? A nebo můžeme ten poklad vzít a rozmnožit jej. Můžeme ten poklad rozdávat dál, zkrátka o něm říct druhým lidem. Záleží jen na nás. **My** máme poklad v hliněných nádobách.

II.

A teď. Teď zkusme posunout reflektor o malý kousíček dál. Posvíťme si na slovo „máme“. **My máme** poklad v hliněných nádobách.“

Mezi česká specifika patří, že se mnozí tváří, jako by nic neměli. Jako by byli chudáci, kteří nemají kde hlavu složit. Apoštol Pavel však říká „my máme“. A připomíná nám, abychom si udělali inventuru v tom, co máme. Víte co, až přijdete dnes domů z kostela – schválně si na to udělejte čas – projděte se bytem, otevřete každou zásuvku a každou skříňku. Jděte se podívat na půdu, do garáže, dřevníku i do sklepa. Budete překvapeni, co všechno máte. Každý toho máme mnoho.

Teď ovšem nejde o to, jak mnoho máme. Nejde o to, kdo má víc a kdo má míň. Kdo jede na dovolenou na Bahamy a kdo jede na Dárko. To teď není podstatné. Teď jde o něco důležitějšího. Co z toho, co máš, je pro tebe poklad? Bez čeho si nedokážeš život představit? Někdo se s tím rád pochlubí, jiný to raději skrývá za zády. Ale my všichni máme poklady. Někdy stačí druhé navštívit, stačí vstoupit do domu nebo do bytu a už vidíte rodinný poklad. Může to být obraz na stěně, šála po tatínkovi, skříň po mamince, vysvědčení dětí... Nebo ten rodinný poklad stojí v garáži?

Ano, každý něco máme. Každý mnoho máme. Co je náš poklad?

III.

*My máme **poklad** v hliněných nádobách.* Je to víra? Pevný základ ve chvílích nejistoty? Paluba pod nohama, když nevíme kudy dál i ve chvílích, kdy je nám dobře?

Nebo je to naděje? Je to ten moment, kdy ostatní říkají: to je konec, dál už to nejde. A ty, ty můžeš říct – ne, tady to nekončí. Můžeme jít dál. Ne proto, že bychom k tomu měli sílu, ale protože víme, že Pán Bůh, Hospodin má poslední slovo.

Nebo je to láska? Láska tak hluboká, že od základu mění nás i svět kolem nás. Třeba společenství sboru s lidmi, kterým na nás záleží?

Všimli jste si? Apoštol Pavel neříká, co ten poklad je. A přece, kdykoli o tom pokladu mluví, mluví o Ježíši. O Ježíšově životě, o jeho příkladu. Jako by nás Pavel nenápadně tahal za rukáv a říkal: Pátráš po pokladu? To je dobře, to stojí za to. Podívej se na Ježíše z Nazaretu. Zaposlouchej se do jeho slov. Možná najdeš svůj poklad. Já jsem svůj našel.

IV.

Tak. A teď už nám zbývá naposledy otočit reflektor. Zkusme to. Jakže zněl ten verš? Vzpomínáte? *** *My máme poklad v hliněných nádobách.* Ano, v hliněných nádobách.

Tradiční výklad je ten, že tyto hliněné nádoby symbolizují nás, křesťany. Hliněné nádoby, to jsou naše slabosti, všelijaké neduhy, zlozvyky, naše zranitelnost. Vždyť jak málo stačí, aby se keramický džbán roztříštil na střepy. A tak je to i s námi a s pokladem. Tu nádheru víry, lásky a naděje v sobě nosíme my, kteří jsme všelijak zranitelní a rozbitní a – no zkrátka hříšní. Ano, to je tradiční výklad

a je zcela v pořádku. Přece však mám dojem, že je možné si na věc posvítit ještě trošku jinak. – Rád bych vám to pověděl příběhem:

Slyšel jsem historku o rodině z Číny nebo Indie. Ta rodina našla perlu. Našli krásnou drahocennou perlu úžasné velikosti a nevy-slovitelné krásy. Samozřejmě se o svou perlu báli, a tak vyrobili malou dřevěnou krabičku a v ní tu perlu ukrývali. A předávali si ji z generace na generaci. Vždy, když děti dospěly, dovedli je rodiče ke skrýši, vyndali krabičku, ukázali ji synům a dcerám a vyprávěli jim příběh o pokladu, který se v ní skrývá. Tak to dělali z generace na generaci – dlouhý čas. A jak čas běžel a generace se střídaly, příběh se pozvolna měnil. Krabička sama začala symbolizovat poklad uvnitř. A tak krabičku zdobili a omalovávali čím dál tím víc. Na poklad uvnitř dočista zapomněli. Krabička sama se jim stala pokladem. A potom, po mnoha letech, přišla generace, které nezá-leželo na rodinných tradicích. Neohlíželi se na nic. Dokonce ani na to, že ta dřevěná krabička zůstávala tolik staletí zavřená. Rozhodli se, že ji otevrou. Tolik se chtěli podívat dovnitř, že jim ani nezáleželo na tom, že krabičku poškodí. Vzali páčidlo, kladivo ... a stálo to za to. Uvnitř našli perlu.

Myslím, že je to příběh také o nás. Příběh o církvi jako celku, i o nás, jednotlivých křesťanech. Ze století na století církev předává poklad. Je ukrytý v krabičce. Ta krabička sama bývá někdy nád-herná a lákavá, jindy skromná, no a čas od času dokonce oprýskaná, nevzhledná a odpudivá. A mnozí, mnozí si ji pletou s pokladem. Zapomínají, že to důležité je uvnitř. Krabička je buď láká, nebo odpuzuje.

A tak i církev, podobně jako ta rodina v příběhu, potřebuje lidi, kteří řeknou NE. My se chceme podívat dovnitř. Tyto zdi, lavice, kazatelna, zpěvníky nejsou nic víc než pouhý obal. Krabička, kte-rou je potřeba otevřít.

Mám dojem, že často předáváme víru svým dětem a vnoučatům jakoby uzavřenou v krabičce. Ukazujeme jim pouze to vnější. Ne-dáme jim příležitost nahlédnout dovnitř. A přitom je tak potřeba otevřít krabičku. Mluvit se svými dětmi a vnoučaty o tom, v co vě-říme. A mluvit také o svých otázkách a pochybnostech a hledání. To otevírání dá často práci, ale stojí za to. Ten totiž, kdo se dívá jen na to vnější, nikdy neuvidí perlu.

Modleme se: Pane Bože, děkujeme za poklad, který nám svěřu-ješ. Chceme se z něj radovat a předávat jej dál.

Jan Dus – kázal v únoru v Soběhrdech při rodinné neděli

Rozhovor s kurátorem sboru Pavlem Stolařem

Jak ses dostal k víře?

(mám tím na mysli – něco z tvého dětství, řekl bych, že řada lidí o tobě vlastně moc nic neví).

Vyrostl jsem na žižkovské faře. Rozhodně jsem neprožil nějaké bytostné obrácení, o kterém bych mohl vyprávět a svědčit. Jednoduše jsem do církevního prostředí a do víry vrostl, což pokládám za obrovský dar. Pamatuji si každovečerní modlitby s rodiči a babičkou. K tradici patřily i modlitby před jídlem. Byla to samozřejmost, ze které si už moje dcery v pozdějších letech trochu dělaly legraci. Možná byly dětské modlitby trochu mechanické, ale zůstalo ve mně hluboké vědomí, že za vše dobré i všední se patří poděkovat. A dále, že jsme pod Boží ochranou v dobrém, ale i v tom méně radostném.

Proč jsi nešel studovat teologii? A proč bych měl? Otec byl sice farář, děda z matčiny strany klimentským kurátorem, předkové evangelíci po několik generací, i nějaký farář by se ještě našel, presbyterů řada. Prímý předek Stolař ze Lštění zakládal soběhrdský sbor a jeho jméno je zmíněno spolu s manželkou v protokolech z výslechů po tolerančním patentu na konopištském panství. Ale to přece neznamená, že bych měl být předurčen pro farářské povolání. Ve středoškolském věku jsem měl sice spíše humanitní zaměření, to je pravda, ale ani technické obory mi nebyly cizí. Studovat teologii znamenalo tenkrát jednu jedinou možnou cestu, stát se farářem. A k tomu jsem možná nenašel dost odvahy. Z rodiny jsem věděl, co to obnáší. Asi mně připadalo lepší být špatným chemikem než špatným farářem.

Jaký je tvůj vztah k církvi? Tazatel promíne, ale otázka mně připomíná otázku z mého dětství, na kterou se odpovídalo, že mám KLA PO K LIDEZ – tedy Kladný poměr k lidově-demokratickému zřízení. Ale teď vážně. Dalo by se říci, že jsem byl do ČCE přímo

porozen. V církvi jsem se vždy cítil dobře. Od nedělní školy, na kterou jsem se vždy těšil, a také v ní občas řádl jak černá ruka. Vyrostl jsem v žižkovském sboru a my mladí jsme představovali zvláštní kombinaci žižkovské drsnosti a evangelické kultivace. Až na jednu výjimku se všichni mí přátelé rekrutovali z evangelického prostředí. V prostředí pražských evangelických sdružení a sborů jsem se cítil jako doma. Sdružení mě formovala, později jsem život mládeže i spoluvytvářel, připravoval programy, vedl brigády evangelické mládeže, jezdil na evangelické kurzy. Krásná doba. Měli jsme asi štěstí, že nás mladých bylo ještě poměrně hodně, mohli jsme tvořit životaschopné skupiny. Za minulého režimu jsme byli svým způsobem uzavřené ghetto, ve kterém jsme se cítili dobře, navzájem jsme si v komplikované době omezené svobody věřili a podporovali se. A při naší práci, např. při organizaci letních brigád např. v Herlíkovicích, jsme se tak mimochodem připravovali jako mladí laici pro převzetí odpovědnosti ve sborech, seniorátech a celé církvi. A tento „výcvik“ se mi při mé pozdější činnosti v synodní radě velmi hodil.

Jaký je tvůj vztah k soběhrdskému sboru? Zdědili jsme ve Lštění rodinný grunt, na kterém Stolařové hospodařili prokazatelně od počátku osmnáctého století. Od roku 1972 jsme do Lštění jezdili v teplých měsících. Na léto se tak staly Soběhrdy naším sborem, přes zimu jsme byli Salvátoráci. Do soběhrdského sboru jsem oficiálně vstoupil na počátku roku 2003, protože jsme se s manželkou Marií v roce 2002 přestěhovali do Čerčan.

Co by měl kurátor ve sboru dělat? Měl by být hlavně koordinátorem činnosti staršovstva a sboru. Staršovstvo by mělo mít za sbor společnou odpovědnost a o práci se s kazatelem a kurátorem rovnoměrně dělit. S trochou nadsázky se mi chce říct, že kurátor by sám neměl dělat skoro nic a všechny ostatní k práci spíše povzbuzovat. Tak tomu ale podle řádů není. Kurátor má ve smyslu různých církevních příruček úkolů celou řadu: např. zastupovat sbor navenek, dbát o život sboru v mezích řádů, nebo také sledovat účast na bohoslužbách, má mít v péči faráře sboru a jeho rodinu a mnoho dalších. Těžiště činnosti kurátora by mělo být v praktických starostech o fungování sboru, které by neměly zatěžovat kazatele. Spolu s kazatelem by se však kurátor měl účastnit i pastorační péče o duchovní stav sboru a jeho rozvoj, a to mi moc nejde.

Jak vnímáš rozdíl mezi presbytery a laiky? Presbyter je laik, který svým souhlasem s volbou za presbytera a tím, že byl zvolen za presbytera, přejímá větší část odpovědnosti za sbor. Rozdíl tedy nevidím prakticky žádný. Presbyter se stává jen předním z rovných laiků. Nemělo by docházet k tomu, že by se laici stávali pouze spotřebiteli duchovních darů ve sboru bez vlastního aktivního přispění. A nechávali práci na staršovstvu a faráři, vždyť jsou tam od toho. Sbor je společná věc všech členů. Každý může a má přispět svým dílem podle svého obdarování.

Co tě na práci těší / štve? Na práci ve sboru mě těší to, že je to přes všechny občasné rozdílné názory práce společná, a jak věříme, je inspirována zvěstí evangelia. A co štve – to je lepší si nechat pro sebe. Ne? Ale přece jedna věc mě trápí, a to určitá bezradnost, že nedokážeme oslovit větší okruh přátel mimo sbor, někdy ani členy svých vlastních rodin. Ale to je mi spíš líto, protože nevím, co s tím.

Jaké jsou tvé vize? Tady Ti svou odpovědí zcela uteču, jestli čekáš nějaké jasné představy či návod. Myslím, že zcela jasná vize je obsažena v Ježíšově příkazu. *Jdouce po všem světě kaďte evangelium všemu stvoření.* Ale jak na to? Otevírat sborové společenství lidem mimo něj. Naše okolí představuje pro nás „všechno stvoření“. Umíme to? Asi ne, ale musíme se o to alespoň snažit.

Co bys soběhrdskému sboru přál do budoucna?

Přál bych sboru něco, čemu se říká oživení, nové věrné členy, kteří by převzali štafetu po nás stárnoucích. A také to, co se nám příliš nedaří, aby na nás bylo znát, že v neděli posloucháme zvěst evangelia, a tím jsme oslovovali své okolí. A důsledkem by pak mělo být, že sbor zvládne v nějaké formě, případně se sbory sousedními, přechod k samofinancování. To je úkol zcela praktický, se kterým se ale budeme muset v blízké budoucnosti vyrovnat.

Jaké je tvé životní kredo / tvůj oblíbený biblický verš?

Myslím, že oblíbený verš by si člověk neměl volit staticky. V každé etapě života, v každém jeho dnu může oslovit a také oslovuje jiná část Písma. Ve své pestrosti představuje Bible nádherný celek. Někaký verš může být dán i do vínku. Jako směřování, které mi bylo svěřeno a kterým jsem byl povolán do řady těch, kteří mě vedli v době mého mládí a kteří mě předešli. Proto uvedu dva verše, kte-

ré mi do konfirmační bible napsal můj otec: *Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky.* (1Tm 6,12) a *Výborného toho pokladu ostrříhej skrze Ducha svatého přebývajícího v nás.* (2 Tm 1,14).

Díky za odpovědi.

Petr Turecký

VLÁŠOVO HUDEBNÍ OKÉNKO

Ženevské žalmy

Již po celý rok slouží Petr Turecký v Mnichovicích 1x měsíčně pravidelnou ekumenickou bohoslužbu. Přes značnou počáteční nedůvěru se ukazuje, že jde o životaschopnou aktivitu se střídavou účastí cca dvaceti osob (průměrně asi 10). Konají se v čase běžných bohoslužeb místního Husova sboru, kde jsme hosté, ale účastní se i křesťané z dalších církví – katolické, z Křesťanského společenství. Avšak nemaje mezi sebou žádného varhaníka, zajišťují, víceméně z nouze, hudební doprovod těchto bohoslužeb hrou na kytaru.

Protože mě značně irituje častá praxe, kdy jsou převážně renesanční hudební klenoty z našeho zpěvníku przněny hrou na kytaru „v táborákovém stylu“, započal jsem pro účely doprovodů upravovat množství našich písní pro hru ve stylu klasickém. Jako úvodní píseň bohoslužeb jsme vždy vybrali jeden z ženevských žalmů; a nyní, po roce, máme již upraven dostatek žalmů k tomu, že jsme se rozhodli podzimní ekumenické setkání doprovodit v ženevských žalmech zcela. K té příležitosti jsem pro účastníky sepsal o žalmech několik známých faktů, o které bych se i s Vámi rád podělil:

Biblické žalmy (tradičně připisované králi Davidovi) jsou součástí Starého zákona a jedinou plně veršovanou knihou Bible. V církvi byly zpívány od nepaměti, v židovské tradici samozřejmě již v dobách předkřesťanských. Sám Kristus z žalmů na mnoha místech cituje, viz např. Mt 21,16, 21,42, 22,44, 27,46; Mk 15,34; L 23,46; J 13,18, 10,34. V prvotní církvi byly žalmy zpívány pravděpodobně jednohlasně všemi (nebo jen mužskými) členy shromáždění. O jejich formě ale nemáme až cca do 7. století téměř žádné záznamy, a můžeme se o nich domnívat pouze na základě srovnání se zakonzervovanou praxí nejstarších ortodoxních církví, jako je např. Koptská církev v Egyptě.

Od liturgické reformy provedené papežem Řehořem I. (kolem roku 600) a zejména přispěním papeže Vitaliána (papežem 657-672) se v církevní tradici pro-

sadil tzv. gregoriánský chorál, což byl jednohlasý značně melodický styl, zpívány latinsky, výhradně skupinou profesionálních zpěváků k tomu účelu vyškolených. V tomto stylu byly zpívány žalmy biblické i veškeré ostatní náboženské písně. Běžný lid se liturgického zpěvu (až na výjimky) nezúčastňoval.

Zásadní změnu v této praxi přineslo až reformační hnutí, které přineslo požadavek navrátit bohoslužebný zpěv všemu lidu. V protestantském prostředí vznikla snaha o překlad církevních zpěvů, včetně žalmů, do národních jazyků. První pokus o překlad žalmů provedl Thomas Müntzer v luteránském prostředí do němčiny. Lutherovi se však jeho žalmy nezamlouvaly, a nebyly všeobecně přijaty. O mnoho úspěšnější byl překlad žalmů do francouzštiny, provedený roku 1539 ve Štrasburku hugenotem a francouzským dvorním básníkem Clémentem Marotem. K jejich zpěvu byly ale stále používány vyspělé chorální melodie, které byly příliš složité pro provozování neškolenými zpěváky.

Marotův překlad inspiroval reformátora Jana Kalvína, který na jeho základě inicioval vznik zcela nového žaltáře, ve stylu vhodném k všeobecnému zpěvu. Vzniká tak soubor nových melodií, tzv. ženevských žalmů, v moderním (v době renesance) stylu užívaném do té doby pouze ve světském prostředí. Vyspělé, ale obtížné chorální melodie byly nahrazeny jednoduššími, avšak míra, o kterou byla hudba takto ochuzena, byla bohatě nahrazena prostředky harmonickými. Na vzniku žaltáře se podílelo množství nejlepších mistrů vícehlasu té doby, Guillaume Franc, Théodore de Béze, Loys Bourgeois, Pierre Davantés. Základní melodie hlavní části žalmů vychází již roku 1542, celý soubor všech 150 žalmů v čtyřhlasé harmonii, napsané, či revidované Claudem Goudimelem, vychází pak roku 1562 v Ženevě v nákladu 30000 výtisků. Každý občan Ženevy získal svůj výtisk.

Dnešní evangelíci mají k ženevským žalmům až téměř „vlastenecký vztah“ a považují je za základ své hudby. Jejich přijetí u nás ale nebylo zdaleka tak vřelé. První přebásnění ženevských žalmů do češtiny pořídil roku 1587 bratr Jednoty bratrské Jiří Strejc, jeho překlad byl však odmítnut. Jednota jej přijala teprve o generaci později v roce 1615 v Kralickém kancionálu. Ve stejné době (před třicetiletou válkou), kdy např. ve Francii byla již verze pro loutnu (Nicolaes Vallet 1615) hojně užívána i v katolickém prostředí.

Komenský ještě v roce 1659 v předmluvě k (exilovému) Amsterdamskému kancionálu píše: „*Protož daremně nyníjších časů někteří mudrují, žalmů Davidových užívati nechtíce, proto prý, že to zpěvové starého Zákona jsou, k nám nepatříce...*“ Varuje však i proti opačnému (původně Kalvínovu) postoji: „*...i ti bloudí, kteří naproti tomu jiného zpívati v církvi nechtějí, než žalmy.*“

... bratr Váša

Malá připomínka významného výročí Jednoty bratrské

Před 560 léty na Zelený čtvrtek 26. března 1457 se ustanovila Jednota bratrská jako samostatná křesťanská církev, zcela nezávislá na církvi kališnické i římské.

Jak k tomu došlo? Po bitvě u Lipan pod vlivem některých husitských kněží seznámených s učením Petra Chelčického vznikaly na různých místech v Čechách i na Moravě samostatné skupiny prostých lidí, kteří chtěli žít jako první křesťané podle Ježíšova kázání na hoře (Mt 5. kap.) a Ježíšovy a Pavlovy rady (Mt 11,29 a Ř 12,10-14). Ta biblická slova jistě hluboce oslovila ty, kteří prožili hrozné období občanské války, zvláště pak ty, kteří v ní ztratili své nejbližší. (v nedalekém Pecínově byla taková laická skupina zvaná Mikulášenci nebo Plačtívi bratří, která měla své členy i v Benešově).

Tyto skupiny měly mnoho společného, ale v lecčems se také výrazně lišily. Členové těchto skupin zdůrazňovali prostý život, velkou mravnost a kázeň, pomáhali chudým a nemocným, modlili se za své protivníky. Zakazovali si povolání, která přinášela výhody nebo zisk, považovali je za hříšná povolání. Proto mezi nimi nemohli být žádní úředníci a obchodníci, jenom prostí lidé z venkova i měst.

I v Praze vznikla taková skupina bratří a sester pod vlivem působivých kázání Jana Rokycany, který velice kritizoval poměry ve společnosti a neochotu basilejského koncilu uznat pražské artikule (články). Mezi nimi na sebe brzy upozornil bratr Řehoř, zvaný Krajčí. V letech 1448 až 1457 byl hospodářským správcem v kališnickém klášteře Na Slovanech. Tam se potkával s anglickým učenecem, stoupencem Wiklefova učení Petrem Paynem, který utekl do Čech a Na Slovanech v těch letech trávil v klidu zbytek svého života. Od něho bratr Řehoř poznal učení Petra Chelčického, které ho velmi oslovilo.

V roce 1457 pražská poměrně malá skupina pod vedením bratra Řehoře odešla z Prahy a usadila se v Kunvaldu u Žamberka. Kunvald patřil litickému panství, které náleželo Jiřímu z Poděbrad. Zanedlouho do Kunvaldu, vzdáleného od hříšného a marnivého světa, přicházeli další a další jednotlivci. Společenství bratří a sester se rozrostlo, že již v roce 1459 se dohodlo na přísném řádu a způsobu života svého společenství, aby se předešlo různým nedorozuměním a sporům.

Postupně docházelo k sjednocování, integraci podobně orientovaných skupin, čemuž napomáhal bratr Řehoř svým téměř misijním působením. K bližšímu semknutí těchto skupin vedlo, že začaly být pronásledovány králem Jiřím z Poděbrad s tichým souhlasem Jana Rokycany, který se ale za zadržené bratry přimlouval, aby nebyli přisně potrestáni. Oba totiž chtěli přesně a přísně dodržovat dohodu z basilejského koncilu, že v Království českém budou jen a jen dvě církve – katolická a kališnická, ostatní „sekty“ nesmí být tolerovány. Navíc Jiří v těžké politické situaci (papež nad Jiřím r. 1466 vyslovil klatbu) nemohl nedbat žalob a udání, která mu docházela. Naštěstí velká část šlechty se těch nenápadných, tichých a velmi pracovitých a poctivých lidí nechtěla zbavit, a tak je na svých panstvích v malých vesničkách vzdálených od měst nejen tolerovala, ale i chránila.

Co si tedy letos připomínáme jako 560. výročí? Na velikonoční svátky roku 1457 se sjelo na 60 zástupců z 20 sborů do Lhotky u Rychnova nad Kněžnou. Nejprve si bratři zvolili 20 osob ke správě svých sborů. Správci sboru budou působit také jako kazatelé i karatelé. Ti si pak vyberou některé bratry, kteří budou správci sboru pomáhat radami a pomocí ostatním bratřím. Dále se účastníci shromáždění dohodli na společných pravidlech, která se budou dodržovat ve všech sborech. Pak došlo k tomu nejdůležitějšímu, přistoupilo se k volbě, losování svých prvních kněží. Z dvanácti vybraných byli vylosováni jen tři. Tím došlo k zcela zpřetrhání pout s církví katolickou i kališnickou, neboť obě trvaly na zásadě apoštolské poslušnosti svěcení kněží, od Ježíše přes apoštola Petra, papeže až po jednotlivé biskupy. Česká kališnická církev nebyla zcela nezávislá na Římu, nesměla totiž světit své kněze, to mohli provést jen katoličtí biskupové. Pro všechny bratry shromážděné ve Lhotce bylo však nepřijatelné svěcení bratrských kněží katolickými biskupy. A tak volbou kněží vznikla nová, samostatná a zcela nezávislá křesťanská církev – Jednota bratrská. Později správcové sborů vytvořili vlastní Kněžský řád a Řád Jednoty.

Jednota bratrská svou činností a Biblií kralickou pak byla pro své sbory i náš národ, a svou misijní činností v pobělohorské době i pro ostatní svět, Božím darem a požehnáním.

František Štunc

Vzpomínáme na Josefa Šlechtu

Podle moudré rady apoštola Pavla „mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží“ (Židům 13,7) připomeňme si soběhrdského a benešovského faráře Josefa Šlechtu. Letos na Hod boží velikonoční, 16. dubna, si připomeneme, že před osmdesáti léty v 55 letech odešel na věčnost.

Josef Šlechta se narodil v Ovčárech u Kolína 30. ledna 1882. Po maturitě na kolínském gymnáziu začal studovat teologii nejprve na vídeňské univerzitě, pak v Basileji a nakonec i ve skotském Edinburghu. V r. 1908 byl vikářem v Černilově, od roku 1909 pak farářem ve Škvorci u Prahy. V roce 1919 přišel do Soběhrd, kde působil jako farář tamního evangelického sboru. Od svého příchodu do Soběhrd až do své smrti vyučoval náboženství na benešovském gymnáziu a na benešovských základních školách. V roce 1925 se ustavil v Benešově samostatný evangelický sbor, který J. Šlechta administroval. Když benešovští evangelíci postavili v r. 1927 sborový dům, prvním kazatelem v něm se stal Josef Šlechta. Zde pak působil až do své smrti. Josef Šlechta byl i významným činitelem českobratrské církve evangelické, neboť byl v letech 1934 až 1937 seniorem Pražského seniorátu.

Josef Šlechta byl moudrý, velmi vzdělaný muž s literárním nadáním. Již za svého působení ve Škvorci vydával měsíčník s názvem *Husův odkaz*, v němž uveřejňoval pravidelně své články a básně. Dodnes evangelíci v naší vlasti zpívají vánoční píseň s jeho slovy „*Ó křesťané všichni*“ (Evangelický zpěvník č. 294). Vydal též tři básnické sbírky. Ve své první sbírce *Harfa Davidova* přebásnil řadu biblických žalmů. Ve druhé sbírce *Síť na hlubinách* jsou básně s jeho osobním vyznáním. Ve třetí sbírce *Hebrejové* pak básnickou formou vypravuje příběhy některých významných postav Starého zákona. Benešovské evangelické nakladatelství EMAN vydalo pak výbor z jeho básní pod názvem *Před Tvým tajemstvím*. Snad i díky této útlé knížce Šlechtových nejpůsobivějších básní si občas připomeneme tohoto vzácného člověka, který mnoho dobrého vykonal pro naše sbory.

František Šturc

VÝROČNÍ SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

➤ SOBĚHRDY 19.3.

• **Bohoslužebný život**

V roce 2016 se konalo 53 bohoslužeb, z toho 11 s vysluhováním Svaté večeře Páně. Kromě faráře sboru Petra Tureckého kázalo u nás 11 kazatelů, např. výpomocný kazatel René Hudec, dále pak Pavel Keřkovský, Blahoslav Hájek, Josef Bartošek, Šárka Grauová a další. Tříkrát se konaly čtené bohoslužby.

Průměrná účast návštěvníků bohoslužeb byla 31 včetně dětí. Na bohoslužbách se každou neděli podílí služba presbyterů. Také spoluvysluhují s farářem i večeri Páně. Varhanní a klavírní doprovod zajišťoval Jan Rataj a Vladimír Vachoušek. Při rodinných bohoslužbách jsme také mohli slyšet flétnu Pavly Hudcové nebo kytaru Jana Fojtů či Martina Rataje.

Setkávání účastníků po bohoslužbách při kávě a čaji tvoří důležitou sborotvornou součást soběhrdské neděle.

Nedělní školu se podařilo stabilizovat, koná se každou neděli, mimo společné rodinné neděle. Vzrostl počet učitelů, kteří se střídají podle rozpisu: Pavel Stolař, Marie Stolařová, Vladislav Vlasák, Libuše Šafaříková a Jana Turecká. Počet dětí je velmi nepravidelný, pohybuje se od 2 do 8.

Pravidelně jednou měsíčně se konají ekumenické bohoslužby vedené naším sborem v husitském kostele v Mnichovicích, čehož rády využívají tamní mladé rodiny s dětmi. Přípravu prostor i propagaci zajišťuje Robert Šmejkal. Hudební doprovod zajišťuje Vladimír Váša.

• **Ostatní sborové aktivity**

Biblické hodiny se v roce 2016 konaly jednou měsíčně v čerčanském hospicu s ekumenickou účastí. Pravidelně se jich zúčastňují členové husitského sboru v Čerčanech, někdy i farář Petr Wagner. Dále přicházejí také někteří katolíci nebo bratři z Křesťanského společenství. Farář občas vykládá biblickou zvěst v hospicovém stacionáři, kam dochází v rámci čtvrtetních návštěv.

Biblická hodina v Ládví je zaměřena především na seniory, na rozdíl od čerčanské, kde se setkává zejm. střední generace.

Mládež a děti se schází při různých příležitostech jako jsou víkendovky nebo přípravy letního tábora v Čími. V roce 2016 se konaly víkendovky na jaře a na podzim. Mládež také pomáhala při přípravě velikonoční a vánoční hry. Jako každoročně letní setkání dětí v Luhu u Čími měla na starosti a zodpovědnosti Věra

Hudcová. Tábor se připravuje týmově, vedoucí a praktikanti se schází v různém počtu na přípravných setkáních. Loňského setkání se zúčastnilo přibližně 30 dětí a deset praktikantů a vedoucích. Tématem bylo putování Izraele pouští.

Víkendovky jsou navštěvovány přibližně dvaceti dětmi, které s námi většinou i jezdí na letní tábor.

Letní setkání i víkendovky propojují děti z rodin různě silně spojených se sborem a pomáhají udržovat přátelskou atmosféru širšího okruhu sboru. Působí tedy také jako výrazný misijní prvek.

Jako každý rok část naší mládeže pomáhá manželům Hejzlarovým při montování nebo demontáži tzv. plata, které slouží jako molo pro lodičky, na nichž s dětmi brázdíme slapskou přehradu.

Na všech aktivitách souvisejících s mládeží a dětmi se také jako i v jiných letech podílel aktivně husitský farář Petr Wagner, který byl také autorem obou her – pašijové i vánoční.

Hry jsou hojně navštěvovány a jsou také příležitostí pro lidi, kteří běžně nechodí do kostela. V obou hrách byli obsazeni do hereckých rolí jak dospělí, tak děti.

Neformální setkání rodin se povedlo zorganizovat na konci roku. Na staršovstvu se snažíme najít způsob, jak setkávání rodin více aktivizovat. Řada lidí se setkává při různých jiných činnostech, jako jsou sborové neděle, brigády, koncerty, bazar, sborový výlet, opékání buřtů na faře apod. Na další setkání se pravděpodobně prostě nedaří najít čas.

Seniori se sešli v loňském roce pětkrát s průměrnou účastí 12 seniorů. Starší členové sboru se v neděli zejm. z důvodu zdravotního stavu nedostanou do kostela, proto je toto setkání velmi důležité. Jednou jsme také v rámci setkání vysluchovali SVP. Spolu s Reném Hudcem se snažíme o to, aby každé setkání mělo tři body. Biblicko-liturgický, poznávací a pastorační. Důležitým bodem setkávání seniorů je také péče o paměť sboru.

Pastorační aktivity kazatele

Farář vykonal přibližně 75 pastoračních návštěv. Upřednostňuje návštěvy u členů sboru, kteří nemohou chodit do kostela (z důvodu stáří, nemoci nebo obojího). K pastoraaci patří také pravidelné každotýdenní navštěvování hospice v Čerčanech. Farář sboru prováděl během roku také katechezi související se křty.

• Kulturní aktivity a aktivita navenek sboru

V roce 2016 se konaly dvě **výstavy** – na jaře to byly obrazy a objekty sochařky Josefíny Duškové a na podzim obrazy Pavla Rejchrt. Sbor také organizoval **koncert** v rámci **Noci kostelů** a také adventní koncert.

Misijní aktivitou byla **Noc kostelů**, která se konala mj. pod záštitou starosty Soběhrd. Součástí večera byl koncert dětí pod vedením Aleny Vašákové a vystoupení dětí ZUŠ Teplýšovice, nechybělo představení dospělých interpretů, jako byla např. Vanda Kadeřábková-Březinová nebo Pavla Jahodová.

V **rámci sborového dne** měl po bohoslužbách přednášku o mistru Janu Husovi a české reformaci pedagog ETF Pavel Keřkovský.

Naposledy také prezentaci práce Diakonie v zahraničí Jan Dus, ředitel střediska humanitární pomoci Diakonie ČCE. Kromě kázání, které jste si právě přečetli, povídal i vlastní zkušenosti a zážitky, jak se žije v uprchlických táborech Syřanům v Jordánsku. Abychom si přiblížili atmosféru lidí Blízkého východu, společně jsme poobědvali jídla vařená podle jejich receptů.

I v loňském roce se konal ve sboru tradiční **bazar šatstva**. Hlavními organizátorkami byly sestry Drahuše Bohatová a Věra Chobotská. Výtěžek bazaru slouží na vyrovnání sborového rozpočtu. Také jsme poslali dar i sborům v Sedleci-Prčici a Zručí n. S. Na přípravě bazaru se již tradičně podílí řada členů i nečlenů sboru, kteří se na tento podzimní čas těší.

- Sbor se také podílel na několika **ekumenických akcích** – byly to bohoslužby v čerčanském hospicu, dále pak ekumenická slavnostní bohoslužba organizovaná husitskou církví v Mnichovicích pod vedením biskupa Davida Tonzara. Ta se konala dvakrát – na výročí osvobození a pak i na podzim na výročí vzniku republiky. Důležitou součástí místní ekumeny je setkání u mačovické studánky, které organizují manželé Pivoňkovi.

Ekumenickou akcí byl i loňský **sborový výlet** do Kolína, který zorganizoval René Hudec. S přípravou a organizací pomáhal Pavel Stolař, Petr Turecký a Petr Wagner. Díky tomu, že jsme pozvali kromě benešovských evangelíků i čerčanské a mnichovické husity a další přátele z ekumeny, jsme mohli zaplnit autobus.

- **Členská základna**

Ve sborové **kartotéce** máme nyní 214 osob. Členů s hlasovným právem je 67.

V loňském roce byla Pánem života a smrti povolána z této časnosti Helena Černá. Za členy sboru jsme přijali Miroslavu a Richarda Příbylovi. Pokřtěn byl jejich novorozený syn Richard.

Farář vykonal v roce 2016 také dvě svatby nečlenů sboru.

- **Správa sboru a ostatní sborové činnosti**

Staršovstvo se sešlo v roce 2016 11x. Byl zvolen nový **kurátor** sboru Pavel Stolař, místokurátorem Jan Rataj. V červnu pak proběhla volba faráře. Na dalších

pět let byl od září zvolen Petr Turecký. Staršovstvo připravilo podklady pro volbu, kurátor pak návrh smluv. Na schůzích se řešila široká škála různých problémů a úkolů. Například návrhy a jednání o různých událostech (např. příprava velikonoč – v roce 2016 jsme zkusili poprvé pašijovou hru). Nebo jednání o tom, jak má u nás vypadat Noc kostelů nebo organizace adventního koncertu. Dále se řešila obecně misijní problematika, jak sbor může vhodně působit na venek, jak můžeme zlepšovat komunikaci uvnitř sboru, dále pak vize budoucí existence sboru. Staršovstvo hraje také nezastupitelnou roli v řešení různých problémů provozního charakteru, v neposlední řadě jsou to různé stavební akce nebo žádosti o granty. Na podzim to byla zejména oprava zdi hřbitova ve spolupráci s obcí a za pomoci státní dotace.

V loňském roce došlo k řadě dalších různě velkých **stavebních akcí**, ať už se jednalo o zajištění opravy zdi hřbitova nebo o různé drobnější práce v létě – jako byly opravy části vnitřní omítky v kostele nebo pokácení lip, které zajišťoval Martin Nahodil. Začala se připravovat také větší akce – zateplení střechy fary. Staršovstvo také zorganizovalo několik brigád zaměřených většinou na úklid kolem kostela nebo zpracovávání dřeva pro topení v kostele a na faře. Se dřevem a úklidem nám také pravidelně pomáhají účastníci různých víkendových akcí.

Podařilo se také získat grant na konání dětského tábora v Čími. Žádost vypracoval René Hudec.

Jako každoročně poskytujeme **sborové prostory** zájemcům o víkendové pobyty. Pravidelně k nám např. jezdí mládež ze slovenského luterského sboru v Praze, která se také podílela na našich bohoslužbách.

Sborový web udržuje Jan Rataj. Facebookové stránky sboru připravil k užívání Samuel King, který také navrhuje plakáty na různé akce sboru.

Sborový časopis vydáváme společně se sbory Benešov, Sedlec-Prčice, Zruč n. S. a nepravidelně i s Husovým sborem v Čerčanech. Sazbu časopisu připravuje Marie Stolařová.

Jednou měsíčně probíhá setkávání farářů a kazatelů ekumeny. Setkání organizuje většinou Tomáš Trusina.

Petr Turecký administruje sbor ve Zručí n. Sázavou a zajišťuje jeho provoz. Většinou s ním jezdí bratr Vachoušek, který doprovází zpěv při bohoslužbách.

Hospic. Sbor je jedním ze zakladatelů obecně prospěšné společnosti TŘI o.p.s, která provozuje Hospic Dobrého Pastýře v Čerčanech. Jan Rataj je předsedou správní rady. Petr Turecký zde koná pravidelnou pastorační a kaplanskou službou jednou týdně, každý čtvrtek dopoledne.

Za všechnu projevenou přízeň sborovému společenství děkujeme.

Petr Turecký, farář a Pavel Stolař, kurátor

➤ SEDLEC-PRČICE 12.3.

Sborový program:

Členové sboru se scházejí k pravidelným nedělním bohoslužbám. Přibližně 1x za měsíc se konají bohoslužby pro děti i dospělé (rodinné bohoslužby). Nedělní škola pro mladší děti se koná 1x až 2x za měsíc.

Biblická hodina pro dospělé, konfirmační příprava a pokonfirmační katecheze se koná každý týden.

Staršovstvo se schází 1x za měsíc. Má 6 členů a 2 náhradníky. Schůzi se do konce září účastnil administrátor, f. Tomáš Trusina. Od října již sbor nemá administrátora – jáhenka Pavla Jandečková dokončila Evangelickou teologickou fakultu a církví byla ustanovena farářkou sboru. Program jednání staršovstva se skládá z rekapitulace událostí ve sboru v minulém měsíci a z připomínek členů k těmto událostem. Následuje rozhovor o programu na nadcházející období. Staršovstvo reaguje také na podněty a požadavky seniorátního výboru a synodní rady.

Náš sbor má k 31. prosinci 2016 70 členů.

Konal se jeden křest a dva církevní pohřby.

Sborové aktivity:

1. května jsme na Veletině opět společně četli knihu „Máj“ a pak poseděli v místní restauraci.

Výročí smrti M. J. Husa jsme si připomněli v rámci bohoslužeb.

Příležitostně podnikáme společné návštěvy koncertů, přednášek atd.

Scházejme se pravidelně k brigádám – úklid sborové místnosti a kaple. Nezbytné úpravy konáme svépomocí.

O Vánocích děti z našeho sboru společně s dětmi z Benešova hrály vánoční divadlo za hojné účasti dětí, i diváků.

Děti z našeho sboru se účastnily víkendovek a letního tábora, které jsme pořádali ve spolupráci se sborem v Benešově.

Na konci prosince nás navštívili přátelé ze sboru ve Střešovicích. Podnikli jsme hezký výlet a společně jsme se sešli na novoročních bohoslužbách v naší kapli. Pak jsme poseděli při občerstvení, kávě a čaji. Rozloučili jsme se obědem v místní restauraci.

Ekumenická spolupráce:

Farářka se schází s novým katolickým farářem. Možnost další spolupráce: ekumenické bohoslužby, společné biblické hodiny – jsou stále pouze v jednání.

Pastorace:

Pastorační návštěvy koná farářka i členové sboru.

Členům, kteří se neúčastní pravidelného sborového programu, nosí časopis Soběhrdský bratr, informuje je o činnosti sboru, zve na sborové akce...

Navštěvuje nemocné v místní LDN a v Domově pro seniory.

Dochází do Dětského domova v Sedlci-Prčici.

Po nabídce osobních rozhovorů (pastorační péče) – se ozvalo několik zájemců (lidé mimo církev).

Spolupráce s městem a seniorátem

Spolupracujeme s místním informačním centrem a místním městským úřadem (starostkou města).

Informace o sboru (bohoslužby, sborové aktivity), pozvánky na akce sboru – vychází v místním periodiku.

Několiokrát ročně se v naší kapli konají koncerty dětí místní ZUŠ za velké účasti dětí i posluchačů, kde účinkují také děti z našeho sboru. Vycházíme také vstříc zájemcům o absolventské koncerty.

Tradiční předvánoční koncert Slávka Klecandra se nyní koná v naší kapli.

V dětské místnosti dále probíhá nedělka, často metodou založenou na pedagogických principech Marie Montessori s názvem „Godly Play“ pod vedením Petry Bandhauer. Místnost je víceúčelová – využíváme ji také pro přespání při víkendových pobytech dětí a mládeže. Od roku 2016 zde probíhají semináře pro zájemce o tuto metody pod vedením Petry Bandhauer.

Petra vypracovala žádost o podporu na „mikroprojekty v pražském seniorátu“ - „peníze pro lektory“ katecheze Godly Play (ubytování, strava a cestovné). Podporu jsme dostali jen o trochu nižší. Petra oslovila jak lektory, kteří tento pokračující seminář povedou, tak zájemce o seminář. Nabídky seminářů, kromě osobního oslovení potenciálních účastníků, Petra zveřejňuje také na Evangnetu.

Sbor postupně plní chybějící body zadané seniorátní revizí sborového hospodaření.

František Hodík se prvním rokem účastní kursu „Základy evangelické teologie“. Po dokončení kursu a složení zkoušek může být ordinován ke službě ordinovaného presbytera.

Poděkování:

Děkujeme všem, kdo přispívají na práci sboru formou salárních i jiných darů, nedělních sbírek, prací, praktickou pomocí či radou.

Děkujeme Markétě Součkové za její obětavou a pečlivou práci při vedení sborového účetnictví.

Děkujeme Karlu Dvořákovi za financování kácení stromu na zahradě.
Děkujeme sboru ve Střešovicích za poskytnutí finančního daru (30 000 Kč) jako pomoci k zaplacení personálního fondu.
Za finanční dar (5 000 Kč) děkujeme také sboru v Soběhrdech.
Děkujeme f. Tomášovi Trusinovi nejen za dlouhodobou administraci sboru, ale také za podporu a pomoc našemu sboru.
Děkujeme Petře Bandhauer za vedení nedělky a seminářů.
Děkujeme Františkovi Hodíkovi za reprezentaci sboru (schůze kurátorů, JJ, atd.).
Děkujeme Kláře Kabíčkové za hudební doprovod při bohoslužbách.
Děkujeme Marcele Doktorové za vedení sborové kroniky.
Děkujeme sestře Evě Roztočilové za výrobu dárků pro děti.
Děkujeme Václavovi Jandečkovi za přípravu modlitebny na bohoslužby během zimního období.
P. Jandečková děkuje všem za pomoc a podporu v její službě.

za staršovstvo kurátor sboru: Petr Dubský

➤ BENEŠOV 2.4.

Staršovstvo benešovského sboru zve na
⇓ **výroční sborové shromáždění** ⇓
v Benešově v neděli 2. dubna od 9,00

Začneme bohoslužbami, potom proběhne volba staršovstva a probereme zprávy o sboru, Diakonii, nedělní škole a další.

Přečtěte si prosím předem i tuto **zprávu staršovstva**:

Zpráva staršovstva za rok 2016

Společenství evangelíků na Benešovsku, Vlašimsku, Neveklovsku a Týnecku žilo i v roce 2016 v pestré podobě a mnoha rozmanitých formách. Díky této mnohotvárnosti lze křesťanské poselství potkat v tradiční i netradiční podobě, přístupné lidem různého věku, životního zaměření i vytížení, v rozmanitých životních situacích.

Pár čísel

K 31. 12. 2016 činil počet členů našeho sboru 269 duší. Svátost křtu byla udě-

lena 1 dítěti. Zemřelo 5 členů sboru, vystoupili 2, odstěhovali se 4. Bylo pozhé-
náno 2 manželským svazkům.

Bohoslužby

se konaly v Benešově 55x, ve Vlašimi 41x s průměrnou účastí Benešov 35 (vč.
děti v neděle), Vlašim 5 účastníků. Při postních a velikonočních bohoslužbách
jsme naslouchali poselství knihy Job, od Velikonoc do konce léta sledovali pří-
běhy proroka Elíši. Na podzim jsme se věnovali tématům pravdy, lži, odvahy a
strachu. Kromě našeho faráře a výpomocného kazatele Tomáše Duška od podzi-
mu káže také vikář Karel Müller. Děkujeme všem, kdo doprovázejí společný zpěv
na harmonium, klarinet či klavír.

Pravidelně se konaly **ekumenické bohoslužby** spolu s ostatními křesťany
v Benešově, dvakrát také ve Vlašimi.

Po celý rok probíhala **nedělní škola**, kde se 2-9 dětem střídavě věnují: Markéta
Doušová, Zuzana Herzová, Iva Kašparová, Jana Trusinová a Míša Turziková. Scházely
se spolu s farářem také k pravidelným poradám za koordinace Jany Trusinové a Ivy
Kašparové.

Biblické hodiny

se konaly na Benešovsku (úterý; 27x), ve Vlašimi (čtvrtek; 22x). Během zimy
jsme se věnovali tématu příchodích a cizinců v Novém zákoně, v postní době
knize Job, od Velikonoc do konce podzimu příběhům proroka Elíši podle 2. kni-
hy Královské a v adventu ženám z Ježíšova rodokmenu. Převážnou část roku
souvisely texty s uplynulými či chystanými bohoslužbami a účastníci ocenili, že
jsme se jednotlivým oddílům mohli věnovat hlouběji. Společenství kolem bib-
lických výkladů je společenstvím živého rozhovoru, otevřené i necírkevním
zájemcům.

S dětmi

jsme na střeďech biblických hodinách na faře v rámci cyklu „Obrázky pro
malé darebáky“ probírali konkrétní etická a životní témata. Od podzimu se věnu-
jeme Ježíšovým podobenstvím. Obtýden (někdy i 3x měsíčně) pokračovala „ko-
čárkárna“, setkávání maminek s malými dětmi, kde se schází okruh 4-6 maminek
s 4 - 8 dětmi. Od podzimu jsme otevřeli „nábožko pro nejmenší“ pro předškoláky
a začínající školáky. Rodinná biblická se konala v Mirošovicích (pondělí; 10x).
Pravidelně se scházeli 2 konfirmandi.

Děti z Diakonie, z našeho a prčického sboru i odjinud se účastnily dvou víken-
dových setkání, strávily týden na sborovém táborovém pobytu ve Strměchách.

Před vánocemi nacvičily společně vánoční hru „Za tajemstvím Ježíšova rodokmenu“, jejíž premiéra i derniéra proběhla na čtvrtou neděli adventní v Benešově a Prčici.

"Kavárnička"

pokračovala každou středu mimo prázdnin díky péči sestry Evy Lomozové. Setkávají se tu zástupci starší generace, ale zrovna tak je otevřená i pro ty, kdo např. z širého okolí zavítají v ten den do Benešova. Mimo obvyklých rozhovorů, kde se dělíme o aktuality i osobní radosti či trápení, jsme četli příběh Tobiaše.

Všechna tato shromáždění jsou nevelká počtem účastníků, ale inspirativní obsahem i společenstvím. Možná máme kolem sebe, mezi přáteli, sousedy či kamarády někoho dalšího, koho by sem stálo pozvat – přemýšlejme o tom a udělejme to.

Pastorační službu

koná kazatel a příležitostně další bratři a sestry starší. V nemocnici na oddělení dlouhodobě nemocných a odd. sociálních lůžek se kazatel účastní pravidelné kaplanské služby. Vzhledem k rozlehlosti sboru nemáme přehled o nemocných, pokud je někdo např. v nemocnici a potřebuje návštěvu kazatele, nerozpakujte se dát vědět.

Spolupráce se střediskem Diakonie ve Vlašimi

pokračovala po dvou liniích. Lidem v různých pracovních, sociálních, finančních či úředních problémech slouží **občanská poradna v Benešově na faře**. Připomínáme, že služby poskytuje zdarma. (viz průběžné informace v Soběhrdském bratru).

Ve Vlašimi se koná zpívání a vyprávění s dětmi klientek, což zůstává nejnavštěvovanějším setkáním v rámci týdenního programu. Vydařil se již tradiční zářijový Den diakonie, který tvoří společné bohoslužby se sborem Církve bratrské a potom odpolední program na zámeckém nádvoří. Děti klientek azylového domu a z terénní služby Zrnko se účastnily i víkendových a táborových pobytů a vánoční hry.

Opravy a úpravy

Dokončili jsme nátěr oken v presbyterně a farním bytě. Letos nás čeká výměna plynových kotlů pro byt a modlitebnu.

Mimořádné akce

V únoru se opět konalo představení Víti Marčíka na motivy Komenského La-

byrintu světa. Nedělní školu jsme uzavřeli při červnovém dětském odpoledni, přidali jsme i odpoledne na zahájení nedělní školy v září.

V létě dobrovolníci ze sboru mazali chleby pro bezdomovce a rozdávali je na pražském Hlavním nádraží.

V létě proběhla i tradiční **sborová dovolená** ve Strměchách.

Spolu se Soběhrdskými

j jsme absolvovali **Noc kostelů**, červnový **zájezd do Kolína** a vydáváme Soběhrdského bratra. Faráři obou sborů jsou v čilém kontaktu, plánuje se opět i společné setkání staršovstev.

Ekumenická setkání

pokračovala zhruba v dvouměsíčním pravidelném rytmu v Benešově, hostí je katolíci, evangelíci a církev československá husitská. Na Vlašimsku se konala setkání v rámci aliančního modlitebního týdne, s Církví bratrskou navíc i 26. prosince bohoslužby na zámku. Pravidelně se setkávali duchovní z Benešova a okolí.

Vikář

Od začátku října nastoupil do vikariátu Karel Müller. Máme příležitost ho potkávat při bohoslužbách, biblických, práci s dětmi a v Diakonii i při osobních setkáních. Jsme vděční za jeho obdarování, zájem a odpovědný přístup.

Kazatel sboru

mimo obvyklou službu provozuje nakladatelství EMAN a vydává nezávislý měsíčník Protestant. Účastní se práce seniorátního výboru Pražského seniorátu a pracovní skupiny pro přípravu materiálů pro nedělní školu. Na podzim mu skončila administrace sedlecko- přčického sboru, protože sestra jáhenka Jandečková dostudovala ETF UK a stala se farářkou sboru.

V loňském roce byl zvolen na další tři roky, zároveň ovšem přijal pozvání do sboru v Praze – Starém Městě. Po dohodě se staršovstvem tam nastoupí od září 2017 na půl úvazku a k poslednímu srpnu 2018 ukončí práci v našem sboru a s rodinou se přestěhuje.

Staršovstvo sboru

ve stávající sestavě končí, proto na výročním sborovém shromáždění bude **volba celého staršovstva**. Zvláštní poděkování především sestře Mirce Nulíčkové. Dále br. Jiřímu Šímovi za vedení pokladny, br. kurátorovi Zavadilovi, který spolu s T. Duškem připravuje bohoslužby v nepřítomnosti kazatele, Evě Lomozové, která

se ujala pravidelného zajištění kavárničky, a Dáše Kašparové, která v posledních dvou letech chystala přání k narozeninám. Prvním úkolem pro nové staršovstvo bude vybrat kandidátku či kandidáta k volbě příštího kazatele.

Děkujeme

všem, kdo si uděláte na sborové aktivity čas, za vlídné slovo, reakci kritickou i pochvalnou, za to, že mnozí myslíte na sbor ve svých modlitbách a v neposlední řadě, že ho podporujete svým časem, zájmem, vlastním nasazením a penězi.

Přijďte to na sborové shromáždění probrat a neostýchejte se vystoupit s vlastním námětem.

Staršovstvo benešovského sboru

Cosi jako povzdech ...

Chystám se napsat o výsledcích hospodaření našeho sboru, ale to na povzdech není.

Hospodařili jsme dobře, i když částečně máme dobré výsledky proto, že jsme nerealizovali všechny původně plánované úpravy. Náklady celkem máme nižší o 60 tis. Kč, výnosy o necelých 9 tis. Hospodářský výsledek jsme očekávali 1528,- Kč, skutečnost k 31.12.2016 činí 53 083,- Kč. Máme i všechny závazky splněné a na sbírkách celocírkevních jsme vybrali a odvedli za rok 2016 celkem 26 403 Kč. Pro úplnost ještě uvádím, že povinné odvody (repartice a personální fond) nám rok od roku rostou – v roce 2015 to bylo 103 866 Kč; v roce 2016 už 110 712,- Kč a pro rok 2017 máme předepsáno 118 869,- Kč. Ale i tak počítáme, že své povinnosti splníme. V rozpočtu pro letošní rok vycházíme ze zhruba stejného vývoje jako v minulých letech, pouze do položky opravy a úpravy jsme zadali částku vyšší, neboť potřebujeme vyměnit dva kotle na plyn. Požádáme o příspěvek na tuto akci Jeronýmovu jednotu (o 70 tis. Kč).

Proč tedy povzdech? Souvisí s vedením účetnictví a revizí hospodaření. Nejsou lidi. Ne, vážně. Ráda bych účetnictví postupně někomu předala, už cítím úbytek sil a hlavně invence. Nu, a bratr Karel Martínek, který nám běžně dělával revizi hospodaření, přechází do pražského sboru (neboť tam bydlí). Obracím se tímto na Vás, čtenáře a členy sboru, a povzbuzuji Vás k nabídce pomoci. Nebo alespoň k tipu, kdo by mohl převzít štafetu ...

Mirka Nulíčková, FS ČCE Benešov

Trojí porce, trojí trefa

V pondělí 13. března večer se v benešovské modlitebně ČCE děly věci. Dobré věci. Teda – dobrá akce. Představil se nám komponovaný pořad Trojí porce, trojí trefa. Přivezl ho evangelický farář Štěpán Hájek až z ne-dalekého Brna. Měl tři části. Nejdřív posluchače oslovil bratr Hájek kázáním evangelia, které se stalo kapkou vody živé. Pak následovalo představení Oskar a růžová paní v podání výborných herců divadla Husa na provázku Ivany Hloužkové a Vladimíra „Láry“ Hausera (v režii Hany Mikoláškové, šéfky Zlínského divadla). Jednalo se o divadelní zpracování novely francouzského spisovatele E.E. Schmitta, které diváky místy pořádně rozesmálo – aby je po chvíli silně dojalo. Po krátké přestávce začala hrát kapela Zelené koule, která pro mne a zřejmě i pro mnohé jiné byla tak trochu zjevením; nečekaným objevem. Vtipné texty, parádní muzika. Měla jsem chuť tančit, ale špetka soudnosti mi přece jen zůstala :-).

Pořad byl výtečný, zaznamenala jsem pochvalné reakce. Odcházeli jsme opravdu potěšeni. Možná se nás mohlo sejít víc, některá místa zůstala prázdná. Zamrzelo nás i nevyužití našich pozvání pro spoluobčany (nezveřejnilo je Informační centrum Benešov). Na druhou stranu přijeli natěšení příznivci z Prahy, Čáslavi, Mnichovic a širokého okolí ... Ovšem víme, že účinkujícím se u nás také líbilo, jen cestu zpět měli složitější – zastavila je čísi nehoda na dálnici a domů dorazili až ve čtvrt na dvě v noci! Ještě jednou jim touto cestou děkujeme.

Mirka Nulíčková

BLAHOPŘEJEME

➤ K narozeninám

Duben: Havlíková Vlasta, Hvězdovice – 87 let; Koten Josef, Senohraby – 84 let; Velebil Jiří, Vodslivy – 79 let; Chobotská Věra, Přestavlky – 67 let; Kvídová Jitka, Bedřč – 67 let; Novotná Eva, Poříčí – 66 let; Pivoňka Pavel, Mačovice – 46 let; Stolař Pavel, Čerčany – 65 let; Mourková Jitka, Zvánovice – 88 let; Ottlová Vlasta, Petroupim – 60 let; Bílková Marie, Petroupim – 70 let

Květen: Piškulová Anna, Přestavlky – 79 let; Podroužková Libuše, Čerčany – 84 let; Křížková Věra, Přestavlky – 76 let; Kviz Petr, Kunice – 71 let; Matoušková Vlasta, Petroupim – 66 let; Bílková Marie, Petroupim – 70 let; Tichý Vlastimil, Hrusice – 83 let

Červen: Podholová Slavomila, Mnichovice – 92 let; Vošická Jiřina, Nahoruby – 68 let; Zach Jaroslav, Vranovská Lhota – 76 let; Zavadil Pavel, Přestavlky – 70 let; Vaněk František, Čerčany – 69 let

Děti

Duben: Turecká Anna, Soběhrdy – 5 roky

Květen: Kysela Stanislav, Přestavlky – 10 let; Ratajová Kristina, Vysoká Lhota – 20 let; Svobodová Anna, Přestavlky – 19 let; Jakub Jakubec, Petroupim – 11 let

Červen: Bubla Filip, Klokočná – 16 let; Hradečný Jakub, Mezihoří – 20 let; Šafaříková Kateřina, Praha – 19 let

VÍKENDOVKA DĚTÍ V SOBĚHRDECH

12–14. května

Srdečně zve Petr Turecký & Petr Wagner

začátek: pátek 18hod

konec: neděle po bohoslužbách cca v 11hod

S sebou: spacák, bačkory, pláštěnku, baterku, dobrou náladu, buchtu, krabičku záchrany (dle vlastního výběru), muzikální děti si mohou vzít hudební nástroj.

Cena: 200kč

*„Neboj se! Mluv a nemlč,
Protože já jsem s tebou
A nikdo ti neublíží.“
(Skutky 18, 9b – 10a)*

POZNEJ PAVLA ANEB PŘEKVAPIVÝ PŘÍBĚH PÁNĚ

Pavel pro svou misi shání spolupracovníky. Máš dostatek odvahy? To budeš zírat, co tě čeká! Život víry je dobrodružný a plný zvratů - Pavel o tom něco ví. Můžeš s ním prožít vzrušující týden. Thaisko je proti tomuto nuda. Vaši vedoucí

Chcete prožít mnohá dobrodružství s Pavlem, tak přijed'te:

- KDY? ➤ Od soboty 19. 8. 2017 do soboty 26. 8. 2017
- KDE? ➤ Stanové tábořiště „Dům Dobré naděje“ v Luhu u Čími
- PRO? ➤ Děti ve věku od 7 do 15 let
- CENA? ➤ 1 600,- Kč

Milí rodiče, pokud se rozhodnete svěřit nám v důvěře svá „dítka“, vyplňte přihlášku a zaplat'te výše uvedenou částku do 30. června 2017. Kopii dokladu o zaplacení je možné odevzdat osobně na faře, nebo poslat poštou, nebo naskenovanou e-mailem. Pokud nebude dodržen termín zaplacení, nebude možné vaše dítě na tábor přijmout.

Adresa: Farní úřad ČCE, Soběhrdy 21, 256 01 Benešov.

Zálohu je možné převést i na náš běžný účet číslo 1190782/0300 s variabilním symbolem 60603. E-mailová adresa: vhudcova@seznam.cz

Na benešovský víkendový pobyt dětí zveme od 12.5. do 14.5. 2017 do Sedlece Přčice

téma: Proč by zachráněn měl být jen ten Daniel?

Děti přihlašujte do 23. 4. 2017 na adresu sboru.

Cena pobytu je 300 Kč, sociálně ohleduplná 150 Kč.

Táborový pobyt benešovských, sedleckoprčických, vlašimských a dalších sprátelených dětí

na téma **Josef a jeho bratři**

bude od 23. do 30. července v Strmýchách

*Bližší informace si vyžádejte na benešovské faře,
přihlášky budeme rozesílat koncem dubna.*

Benešov – 30.7.–6.8. bude sborová dovolená ve Strměchách.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina, tel.: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.

Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: *Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký tel.: 317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz.*

Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Pavel Stolař

FS ČCE Sedlec-Prčice: *Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice. Kazatel: jáhenka Pavla Janděčková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz*

Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: *Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou, mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký*

Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300

Kontaktní osoba: Jiří Kratochvíl

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Adresa redakce: *FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov*

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 18. června 2017

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech